

Título: *El tesoro de los hermanos Bravo*
Mujeres tan altas
Autor: Ignacio Martínez de Pisón
Editorial: Alba, Barcelona, 1996
Núm. Pax.: 147
Tamaño: 21,5 x 12,5

No novo libro de Ignacio Martínez de Pisón¹ *El tesoro de los hermanos Bravo. Mujeres tan altas*, tamén os coches e as estradas teñen a súa importancia, mais o escritor decántase agora por unha literatura apropiada, anque non exclusiva, para a xuventude.

El tesoro de los hermanos Bravo é unha novela curta que abrangue a primeira parte deste volume. Trátase dunha narración entre policiaca e de aventuras, relatada en primeira persoa por un protagonista adolescente, case sempre acompañado dos seus irmáns e dunha amada-amiga. Todos xuntos configuran esa indispensable cuadrilla na que parecen achar seguridade e forza as xentes da súa idade.

Os pensamentos deste xove heroe amósannos tanto aquilo do pasado que resulta indispensable para a intelcición da historia coma os problemas e as dúbidas que lle suscitan os miste-

rios que se van sucedendo ou a beleza do seu primeiro amor.

Se en *Carreteras secundarias* se usa un *Leitmotiv* paralelo (a figura da americana Patricia Hearst) que serve de punto de apoio ó eixe vertebrador da novela, recurso semellante é o aquí utilizado cos lazos que relacionan dentro da narración *A illa do tesouro*, de R. L. Stevenson, e o que está a acontecer. Desta maneira, as dúas novelas quedan unidas, non só por cuestións de intertextualidade, senón ademais por paralelismos temáticos.

Todo ocorre vertixinosamente, esvarando a través da narración de feitos, pensamentos e diálogos, recurso este último que conta entre os utilizados con máis acerto. De acerto, verdadeiramente, tanto na fabulación da historia coma na maneira de construí-la, ha de cualificarse esta noveliña de Martínez de Pisón.

¹ Algunhas referencias ó autor e á súa produción figuran neste mesmo número da *RGE*, na nosa reseña sobre *Carreteras secundarias*

O resto do libro presenta unha mostra antolóxica dun xénero no que o autor está a acadar altos cumes de popularidade: o relato breve -brevísimo, deberíamos dicir, pois na maioría dos casos vaise pouco máis alá das dúas páxinas-. É o que coñecemos como microrrelato.

En efecto, chega a ser admirable a capacidade de condensación que o escritor exhibe nesta especie de lóstregos narrativos, a tensión, a precisión da linguaxe e a intensidade emocional que acada en tan poucas liñas. Pode degustarse así o produto dunha disciplina de ferro que fixo posible restringir ó máximo todo aquilo que parece desbarate lingüístico.

Métese, pois, Martínez de Pisón no eido de grandes e de illados escritores que acertaron ó conxuga-lo cotián co excepcional: Cortázar, inspirador directo de varios destes relatos, Borges, Bioy Casares e outros, como se encarga de lembrarnos no seu breve estudio final Carmelo Fernández, que atina ó facer explicacións e suxerencias de intelixente e útil aproveitamento nas aulas. Bótase en falta a mención, ó noso parecer inexcusable, da influencia dos contos de Kafka.

Todo nos asombra, alporiza, engaiola ou divírte. Conforman as notas

principais das dezasete excelentes miniaturas narrativas, escolmadas para o volume polo autor, a realidade e a fantasía de *Fruta del tiempo*, o misterioso romanticismo posmoderno de *Cine de verano* xunto ó imposible e ó absurdo de *Mujeres tan altas* -o máis pequeniño destes relatos-; a insólita vida nocturna dos aparellos caseiros en *La vida secreta de las cosas*, a anguria do despistado en *Mala memoria* e a irrealidade dun tempo vivido cara a atrás en *El segundero*; a curiosidade, o crecente abatemento e a sensación de impotencia de *La noche sin sueño*, as casualidades e a melancolía de *Vidas pasajeras* e a admirable captura dun sentimento en *El miedo* -trinta e unha liñas-; o xogo tremendista de *El color negro*, a debilidade psicolóxica dun vello en *El arco de las cejas* ou o tema do "outro" mesturado co humor e a picaresca en *Yo tengo un doble en Sevilla*; o namoramento á través da *Información horaria*, as catástrofes dos electrodomésticos en *Todo va mal*, a descrición dun perigoso xogo en *Ilusión del vino magotable*, as consecuencias do brincar dos rapaces na praia en *Arena* ou os elementos oníricos e máxicos de *El túnel de lavado*.

Quizais o meirande destes pequenos relatos estea en algo xa adiantado, en achegarse, sen demérito ningún, á

perfección daqueles que, no mesmo xénero, consideramos clásicos. Mais tamén puidera acharse latexando aí o peor inimigo. Por iso o escritor español deberá proseguir no seu continuo esforzo de igualar ou de supera-los mestres, mesmo alonxándose deles, con novas e sorprendentes ideas, con orixi-

nais audacias temáticas ou técnicas. Á vista desta selección e da súa traxectoria, non se pode dicir que lle falten cualidades.

Ana María Platas Tasende

